pojato a straně oznámeno. Na žádost strany nebo, není-li přítomna, jest vydati rozhodnutí s důvody písemně. Také podle § 5 min. nař. č. 34/1858 ř. z. jest — vede-li se ve správním řízení trestním protokol — zjištění rozhodných skutkových okolností protokolovati.

V daném případě není pochyby o tom, že šlo o trestní řízení podle živn. řádu před úřady politickými, a nelze tudíž býti na pochybách, že již úřad nalézací byl povinen ve věci zaříditi jednání za účasti st-le a při tomto jednání, podle zásad ovládajících každé řízení a jmenovitě ovšem řízení trestní, zjistiti skutkový základ případu potřebný pro rozhodnutí a dáti st-li příležitost, aby uplatnil svá práva a svoje zájmy. Uznal-li tudíž úřad I. stolice za souhlasu st-lova vhodným provésti důkaz znalecký, byl povinen tento důkaz provésti za účasti st-le, t. j. dáti mu vhodným způsobem příležitost, aby k výsledku tohoto důkazu zaujal stanovisko. Totéž platí ovšem i o důkazu svědeckém. Ovšem za žádných okolností nebyl žal. úřad oprávněn důkazy ty dáti prováděti společenstvem, resp. jeho orgány, když společenstvo bylo spoluzakročitelem proti st-li a tudíž i stranou v řízení.

V daném případě však bylo celé řízení v I. stolici, spočívající v provádění důkazů, zda výrobek st-lův je napodobením vzoru uloženého Adolfem D. u společenstva a zda, jde-li o napodobení, jde o činnost příčící se usnesení společenstevní valné hromady, resp. zda nejde o vzor nový, prováděn společenstvem samotným a bez jakékoliv účasti st-lovy. St-l to v odvolání vytýkal a namítal nad to, že se výslech znalců děl osobou podjatou a že v důsledku toho nebyly do protokolu o tom společenstvem sepsaného pojaty části znaleckých seznání, jež mu byly příznivé. K těmto výtkám však žal. úřad nezaujal vůbec stanovisko a přes tyto výtky se o seznání znalců opřel. Žal. úřad vzal tudíž přes odpor st-lův za prokázánu skutkovou podstatu zjištěnou úřadem I. stolice formálně nesprávně a podle tvrzení odvolání i nedostatečně. V tom spočívá dojista podstatná vada řízení správního; vytýká-li to stížnost, nelze jí odpírati důvodnost.

Tyto nedostatky nebyly po názoru soudu odstraněny ani dodatečným výslechem Em. S., provedeným před úřadem I. stolice, ježto i tento svědek byl slyšen, aniž byla dána straně možnost zaujmouti k jeho výpovědem jakékoli stanovisko. Již pro tyto podstatné vady musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zákona o ss, aniž mohl soud uvažovati o meritu stížnosti, že — i kdyby bylo zjištěno, že se st-l prohřešil proti usnesení společenstevní valné hromady, o něž jde, tím, že vzor Adolfa D. napodobil, a že vzor ten byl nový — nebyl přece trestný, poněvadž tak neučinil vědomě, ježto svůj výrobek, jak rovněž již v odvolání namítal, zhotovil podle údajů jabloneckého vývozního podniku, tudíž v dobré víře, k čemuž rovněž žal. úřad stanovisko nezaujal.

Č. 12.601.

Živnostenské právo: Existence hostinské živnosti jako součásti domu (dekret dvor. kanc. z 9. prosince 1824 č. 36.822) není prokázána tím, že v knihách je zapsána nejen povinnost k odběru piva, ale

i »povinnost býti vždy dostatečným pivem zaopatřen«, a že v listinách je zmínka o tom, že »hospoda se odevzdává k dědičnému držení a vládnutí«.

(Nález z 30. října 1936 č. 15.152/36.)

Věc: Václav a Anna H. v Čejeticích proti rozh. min. obchodu v Praze z 2. března 1934 o radikované povaze živnosti hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo v pořadí správních stolic uznáno právem, že s domem čp. 1 v Čejeticích, náležejícím vlastnickým právem st-lům, není spojena živnost hostinská a výčepnická jako radikovaná.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Žal. úřad, odvolávaje se na dekret dvorské kanceláře z 9. prosince 1824 č. 36.822 (gub. dekret z 22. dubna 1825 č. 11.901 prov. sbírka zákonů král. Českého, sv. VII. č. 58), vyslovil v nař. rozhodnutí, že za prokázanou lze považovati radikovanou živnost, nikoli již tehdy, když v pozemkových knihách jest určitá nemovitost označena jako hostinec a pod., nýbrž tehdy, když z obsahu starých pozemkových knih nebo starých listin je patrno, že s dotyčnou nemovitostí bylo jako součást, resp. příslušenství neoddělitelně spojeno právo určité živnosti. Z pouhých takových označení možno pouze souditi, že na nemovitosti byl event. výčep, t. j. živnost hostinská, skutečně provozován, nepodávají však dostatečného podkladu pro závěr, že výčep byl provozován jako součást domovního příslušenství. O nějakém právu k výčepu není podle názoru žal. úřadu v listinách předložených st-li ani zmínky, takže nebylo prokázáno, že právo k provozu výčepu bylo v rozhodné době výslovně obsaženo v »domovním příslušenství«. Hodnotě listiny, předložené st-li ve správním řízení, dospěl žal. úřad v nař. rozhodnutí k závěru, že neposkytují vůbec žádné opory pro posouzení právní povahy výčepu, provozovaného kdysi v domě čp. 1 v Čejeticích, a to z těchto důvodů: Z výrazu »šenk, hospoda, dominikální hospoda« nedá se usouditi ani na to, že vlastník domu provozoval hospodu na základě propůjčeného mu živnostenského práva, ani na to, že šlo o pouhého panského šenkýře. Propinační závazek váznoucí na domě poukazuje na to, že šlo o propinační právo. Tím, že se v listinách mluví o tom, že hospoda se odevzdává »k dědičnému držení a vládnutí«, není dokázána existence živnostenského práva, jde o všeobecnou frázi, kterou je dán výraz tomu, že se převádějí veškerá práva spojená s realitou, jmenovitě soukromá práva.

Naproti tomu namítá stížnost předem, že právě okolnost, že povinnost k odběru piva byla knihovně vložena a že byla knihovně vložena i povinnost »býti vždy dostatečně pivem zaopatřen«, nasvědčuje tomu, že nešlo o vrchnostenského šenkýře. Uvádí-li se v listinách, že »hospoda se odevzdává k dědičnému držení a vládnutí«, nejde podle stížnosti o frázi, nýbrž tyto výrazy poukazují nade vši pochybnost na to, že hospoda měla býti dočasným vlastníkem provozována jménem vlastním a pro všechny časy, tedy jako živnostenské právo spojené s realitou, nezávislé na vůli cizí. Konečně se ve stížnosti uvádí, že současně se zá-

vazkem k odbírání piva byla na hospodu vložena povinnost k placení zákupní činže 38 zl. ročně. Že šlo o činži zákupní, je patrno z toho, že hospoda jest označena v listinách jako emfyteutická. Než všechny tyto námitky zákonitostí nař. rozhodnutí otřásti nemohou.

Radikované živnosti jsou ve smyslu dvor. dekretu z 9. prosince 1824 vydaného pro Čechy takové, které 22. dubna 1825, t. j. v den publikace tohoto dekretu, byly výslovně obsaženy v domovním příslušenství, tudíž tvoří skutečnou část domu a jeho ceny a náležejí proto do řádné knihy pozemkové. Z toho vycházejí obě strany. Musí býti tedy prokázáno, že živnost byla na domě jako jeho součást v knihách zapsána. Tato skutečnost není však prokázána tím, že v knihách je zapsána nejen povinnost k odběru piva, ale i povinnost »býti vždy dostatečným pivem zaopatřen«, neboť z této skutečnosti lze usuzovati jen na to, že vrchnost si vtělila svoje právo propinační a vyznačila zároveň závazky plynoucí pro majitele nemovitosti z tohoto práva. Existence hostinské živnosti jako součást domu tím prokázána není. Tato skutečnost není prokázána ani tím, že v listinách je zmínka o tom, že »hospoda se odevzdává k dědičnému držení a vládnutí«. I když nelze souhlasiti s úřadem v tom, že jde o pouhou frázi, nutno mu dáti za pravdu v tom, že z uvedeného obratu není zřejmo, že s domem bylo spojeno samostatné právo výčepní, jež bylo nezávislé na vůli tehdejší vrchnosti. Jestliže pak stížnost poukazuje na to, že současně se závazkem k odbírání piva byla na hospodu vložena povinnost k placení zákupní činže, a že hospoda se označuje jako emfyteutická, sluší k tomu poznamenati, že tyto okolnosti nebyly uvedeny ve správním řízení, zejména v odvolání z výměru úřadu I. stolice, ač se tak státi mohlo. Okolnosti ty, uvedené po prvé ve stížnosti podané k nss, jsou nepřípustnými novotami, k nimž se zřetelem na ustanovení §§ 5 a 6 zákona o ss nelze přihlížeti.

Č. 12.602.

Živnostenské právo: * »Poplatek«, který dle stanov ukládá představenstvo živnostenského společenstva svému členu za neomluvenou neúčast při schůzi společenstevní, jest pořádkovým trestem podle § 125 živn. řádu.

(Nález z 30. října 1936 č. 15.154/36.)

Věc: Gremium grafických živností vyjímajíc živnosti fotografické v Chebu proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. dubna 1934 o pořádkové pokutě.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním předpisem stěžujícího si gremia byl Františku N., knihtiskaři v Klášterci n. Ohří, za neomluvenou neúčast na valném shromáždění 26. března 1933 uložen trest v částce 100 Kč a trest v téže